

динъ старецъ, който охкаше и
едвамъ пристъпваше.

Иванчо позна, че старецътъ е
гладенъ. Макаръ и да му се ядѣ-
ше, той се доближи до него и
смирено му подаде хлѣбътъ си.
Старецътъ на драго сърдце го
взе и благослови Иванча.

Иванчо остави себѣ си гла-
денъ, а нахрани другиго. Хуба-
во ли е направилъ?

Х Ж, П О З Н А Й!

Х, познай, Дечко, какво
имамъ въ ржката си; ако
познаешъ, ще ти го подаря!

Дечко мълчи и си мисли.

— Хж, познай де! Топчесто е,
мирише като цвѣте; ако не поз-
наешъ, нѣма да е твое.